

Gestionem la convivència entre germans

Els pares juguen un paper decisiu a l'hora d'establir els fonaments perquè hi hagi una bona relació

Sovint es té la idea equivocada que els llaços de sang i viure a la mateixa casa, per si sols, ho fan tot. Però **el fet de compartir cognoms no és suficient perquè funcioni bé la relació**; no escollim els pares ni els germans i pot ser que ens hagin tocat germans completament diferents pel que fa a gustos i dinàmiques: “Els pares tenen molt a fer per promoure una bona convivència, partint de la idea que **entre germans hi ha d’haver un respecte absolut**. Això és innegociable, però no implica que hagin de ser amics”, assegura la psicopedagoga Maria Helena Tolosa. També recomana que els pares evitin les comparacions. “És possible que un fill no compleixi les expectatives de l’imaginari dels pares i un altre sí. Els fills poden percebre els matisos de les mirades i de les aprovacions, és una cosa que els adults han de cuidar perquè fàcilment pot ser font de conflictes i enveges entre germans”, puntualitza.

La Paula (13) i l’Oriol (9) sempre han tingut una bona relació de germans. “És cert que quan va néixer el nen a ella li va costar d’acceptar, però un cop

superat tot ha rutllat”, explica la Sílvia (44), la mare. I el pare, l’Albert (47), afegeix: “Ara que ella comença a ser adolescent reclama més el seu espai. Hi ha dies que s’enfada perquè no la deixa estudiar tranquil·la, però encara, de tant en tant, algun divendres dormen a la mateixa habitació -sempre han estat en habitacions separades-, i ells sols ho munten tot”. Cada dia comparteixen l’esmorzar i sopen també amb els pares, un parell de dies tornen caminant junts de l’escola a casa, els caps de setmana miren alguna pel·lícula, són aficionats a l’esport, sobretot al futbol, comparteixen música i aficions... “Congenien. Cada cop es noten més els quatre anys de diferència: ella ja és una noia, té mòbil, i ell és molt nen. Tot i així, es fan costat i es protegeixen l’un a l’altre”, comenta la mare.

Sovint posem el focus en l’escola, però **la casa familiar és la primera comunitat i l’espai de convivència on hem d’ensenyar-los què és el respecte, la tolerància i la diversitat.** I tenir germans pot ser una gran font d’aprenentatge sobre aquests aspectes.

ARRIBA EL CONFLICTE

És inevitable que els germans discuteixin en algun moment. Per tant, els pares han de dedicar-los temps per donar-los eines i que siguin capaços de trobar solucions resolent els seus conflictes d’una manera civilitzada. Les normes de convivència a casa han de ser clares, han de conèixer quins són els límits i les conseqüències si els sobrepassen. “Quan des de petits saben que és totalment inadmissible que s’insultin o es peguin, arriben a l’adolescència sabent com s’han de comportar”, apunta Tolosa. La mare de la Paula i l’Oriol explica que **si hi ha un conflicte intenten que ho solucionin sols, encara que sovint acaben intervenint-hi:** “Els demanem que ens expliquin què ha passat, hi sol haver dues versions i mediem, esclar”, explica la Sílvia.

Estrella Ferreira, psicòloga infantojuvenil i professora universitària, recomana que en la mesura que es pugui els pares no hi intervinguin, “que

ho observin tot per si han d'intervenir quan la discussió puja de to i sàpiguen què ha passat". "Lavors **cada un ha d'explicar la seva versió i se'ls ha de demanar què poden fer per solucionar-ho** o si ho poden enfocar d'una altra manera, intentant donar-los eines perquè negociïn entre ells".

MINIMITZEM LES DIFICULTATS

L'Ignasi (49) i la Montse (44), que tenen cinc fills -David (20), Cristina (18), Laia (13), Jaume (9) i Andreu (8)-, reconeixen que no és fàcil la gestió de la canalla. "**El tracte personalitzat ajuda a superar les dificultats o almenys les minimitza**. La teoria és fàcil, fer-ho ja és més complicat. Ens trobem amb les obligacions diàries d'escoles i feines, les diferents necessitats o l'humor de cadascun de nosaltres", diu el pare. Tolosa recorda que per aconseguir una bona convivència els pares han d'entendre que la igualtat entre germans passa pel respecte a la diferència: "**Quan aconseguixes que cada fill tingui les seves necessitats cobertes, les criatures deixen de comparar-se, es minimitzen les rivalitats i les baralles**". Per això s'han de propiciar espais individuals dels fills amb cadascun dels progenitors, perquè sentin aquest reconeixement exclusiu.

"**Les relacions entre els germans han anat variant al llarg dels anys, però en general tenen llums i ombres**. Els dos petits s'avenen molt, tot i que últimament discuteixin més; la de 13 anys congenia sobretot amb el petit, que és més intel·lectual, com ella, i els dos grans, que tenen molt bona relació amb els petits, han trobat un punt d'equilibri entre ells, es comuniquen però fan bastant la seva, i així redueixen els conflictes", explica la mare. Els grans ja són capaços de resoldre per si sols les disputes que puguin sorgir, i amb els petits encara cal la intervenció dels pares, que fan de mediadors. Les psicòlogues insisteixen que **s'exigeixin responsabilitats en funció de l'edat dels fills, no de la posició que ocupen** -grans, mitjans o petits-. L'Ignasi creu que l'important és no badar, estar sempre atents a l'evolució dels fills, sense angoixar-se, veure què necessiten, no tenir por de deixar-los ser autònoms a mesura que creixen, **ser conscients del**

dinamisme de les seves etapes i intentar ser un bon exemple. “Potser el més difícil és que aprenguin a controlar les emocions, que gestionin els seus espais i siguin respectuosos amb la resta de membres de la família”, conclou el pare.